

er da, at mindstelønnen skal op. Og hvor er fagforeningerne blevet af? Hvor er Socialdemokraternes tilslutning til fagforeningerne blevet af? Hvad er der blevet af alle de krav, som man har kæmpet for de sidste 150 år? Pist væk, eller hvad?

Jeg vil gerne sige, at vi har jo tidligere set Socialdemokraterne skære ned til halve dagpenge. Det skete i Socialdemokratiets egen regeringstid sammen med de borgerlige, så det her med, at det var så langt, man kunne nå i en forhandling med den regering, som sidder på magten, er jo rent nonsens. Man gjorde det også, da man selv sad i regering.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Bjarne Laustsen. Det er sådan, når man har delt ordførerskabet, så melder man selv, hvem der ønsker at svare på de korte bemærkninger, og det gør hr. Bjarne Laustsen.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Til Enhedslisten: Det er sådan, at vi faktisk ikke klemmer nogen i systemet. Det er jo netop derfor, vi har været med, og Enhedslisten må også kunne se, at det gør en meget, meget stor forskel, om Socialdemokratiet er med eller ikke er med.

Vi havde selvfølgelig også håbet, at både Enhedslisten og SF kunne have deltaget helt til slutningen i forhandlingerne, for man kunne sikkert også have bidraget positivt. Det valgte man så ikke at gøre, men det synes jeg man havde været velkommen til, for hvis man begynder at diskutere, om det kan svare sig at gå på arbejde eller ej, er der to ting at foretage sig.

Det ene er spørgsmålet: Er det understøttelse, der er for høj, eller er det lønnen, der er for lav? Jeg går ikke ind for, at overenskomstforhandlingerne er noget, vi skal foretage her i Folketinget. Jeg har heller aldrig hørt Enhedslisten tale om det før, og derfor kan jeg ikke tro, at det kan være det, der er tilfældet med hensyn til mindstelønnen. Vi går i hvert fald ikke ind for det, vi går ind for, at man laver frie forhandlinger ude i systemet.

Når nu de halverede dagpenge bliver bragt frem igen, var det jo et helt kontant forslag, der drejede sig om dem, der ikke havde en kompetencegivende uddannelse. Det er jo det, der var fidusen i det, vi lavede for de 18-25-årige dengang i 1996-97, og som også har haft den ønskede virkning. Det, vi fik forhindret her, var, at de

borgerlige kom igennem med et forslag, der omfattede hele gruppen af 25-29-årige, også dem, der har en kompetencegivende uddannelse, og fik dem sat ned på halve dagpenge. De har tværtimod fået en forbedring i stedet for.

Kl. 17.45

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Hr. Ole Sohn stillede et par spørgsmål omkring dimittender. Hvad er det, der er blevet ringere for de kommende dimittender?

Den situation, som hr. Ole Sohn mener er blevet ringere, er, at man sådan set kan få en høj understøttelse, og så kan det ikke svare sig at få et arbejde, for så har man en ringere situation. Det er da ikke at stille folk bedre at stille dem i et dilemma, hvor det sådan set kan se ud, som om understøttelsen umuliggør, at de kan få en beskæftigelse.

Det, der nu ligger, er, at hvis man har de der 3 måneders arbejde, så vil man efter 6 måneders ledighed kunne få den understøttelse, som man er berettiget til efter en individuel beregning. Det vil sige, at der er 3 måneder, hvor man kan tage stilling til, om det ikke er bedre at gå i gang med det arbejde, som måske ikke giver så meget som maksimum understøttelse.

Hvis vi skal værne om det her system, så er det nødvendigt, at befolkningen også kan se det fornuftigt i det, vi gør.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Den logik, der ligger bag hr. Bjarne Laustsens svar på mit spørgsmål, hvor han siger, at vi ikke skal blande os i overenskomsterne og dermed mindstelønnen, er jeg da enig i.

Men lad os nu tage en situation, hvor arbejdsløsheden stiger meget drastisk i det her samfund, og man ved overenskomstforhandlingerne dermed ikke kan få lønforhøjelser i hus, så man får reallønsnedgang, ville hr. Bjarne Laustsen så argumentere for, at vi skulle sætte ydelserne længere ned? Og hvor langt ned kan vi så gå?

Hvis logikken er, at man gerne vil have et incitament til at gå i arbejde, så må det vel være sådan, at ydelserne skal følge den nedgang konstant. Så jeg vil gerne spørge hr. Bjarne Laustsen: Hvor langt kan vi gå ned med de ydelser?

Så vil jeg lige sige omkring det dér med de under 25-årige, at da man halverede deres dagpenge, var det rent aldersbestemt. Det var rent